

med kraft og overbevisning ind for Peking. Sovjetunionen og de øvrige østlande støttede naturligvis Pekings krav, men uden større inspiration. I anledning af pøbeloverfaldet på den britiske ambassade i Peking fordømte Storbritannien Peking-regeringens tilsidesættelse af de diplomatiske rettigheder. Alligevel støttede Storbritannien Folkerepublikkens repræsentation, idet man fandt, at en fortsat udelukkelse af Kontinentalkina ville være til skade både for FN og det kinesiske folk.

De lande, der modsatte sig Peking-regeringens repræsentation, fremhævede bl. a. Peking-regeringens aggressive og arrogante holdning, dens forsøg på at anstifte uroligheder i andre lande, kulturrevolutionen, samt Pekings krav om revidering af FN-pagten til fremme af egne formål. Thailand nærede ingen illusioner om, at FN ville virke som en forbedringsanstalt for Folkerepublikken. Australien udtrykte håb om, at Folkerepublikken i sidste instans måtte blive medlem af FN, men fremhævede, at spørgsmålet om sameksistens med Kina ikke automatisk blev løst ved Folkerepublikkens repræsentation i FN.

2. Andre lande.

Samtlige kommunistiske stater forlangte Østtyskland optaget som medlem af FN, og de fleste tilføjede med udenrigsminister Gromyko i spidsen, at Forbundsrepublikken Tyskland gerne samtidig sås optaget. Det måtte i det mindste kræves, at alle ikke-medlemsstater fik ret til at sende observatører til FN, hvilket USA som værtsland for organisationen hidtil havde umuliggjort.

Kolonispørgsmål og apartheid.

Flertallet af indlæggene i generaldebatten beskæftigede sig med forholdene i det sydlige Afrika — Sydafrika, Sydvestafrika, Sydrhodesia og de portugisiske besiddelser.

Adskillige afrikanske indlæg beklagede og kritiserede den britiske politik over for oprørsregimet i Salisbury. Tanzania hævdede, at den britiske regering i praksis ikke behandlede Ian Smith som en oprører, men som et medlem af Hendes Majestæts loyale opposition. De nuværende sanktioner mod Sydrhodesia var ganske utilstrækkelige og efterlevedes i øvrigt ikke af alle. Sydafrika

og Portugal saboterede dem konsekvent. Flere afrikanske talere kritiserede de vest-europæiske markedsområder for at have øget deres eksport til Sydrhodesia, hvilket fremkaldte indsigelse fra nordisk side. I mange indlæg opfordredes Storbritannien til med magt at slå oprøret i Sydrhodesia ned.

Lesotho og Botswana advarede mod konsekvenserne ved at anvende voldspolitik og fremhævede den udjævnende rolle, de spillede gennem opretholdelse af korrekte officielle forbindelser med Sydafrika.

De afrikanske landes indlæg i koloni- og racespørgsmålene blev ikke omsat i nye initiativer, men mandede ud i en vis bitterhed over manglende fremskridt og var i øvrigt ledsaget af flere udtryk for indre spændinger i og imellem afrikanske stater.

Udenrigsminister *Brown* fastslog, at den britiske regering var klar modstander af Sydafrikas apartheidpolitik og var af den opfattelse, at Sydafrika havde forskertset sin ret til at forvalte Sydvestafrika, og at selvbestemmelsesprincippet burde finde anvendelse såvel i de portugisiske besiddelser som i Sydrhodesia i en form, der var acceptabel for disse områders befolkning som helhed. Den britiske regering kunne imidlertid ikke gå ind for magtanvendelse over for Sydrhodesia, og man hverken kunne eller ville indlede en økonomisk krig mod Sydafrika. *Brown* fremhævede, at den almindelige englænder var uforstående over for den stærke kritik, hans land var udsat for, og der bestod fare for, at den stærke støtte, som FN nød i Storbritannien, ville kunne blive svækket. Han fremhævede, at koloniudvalget ofte kun modvilligt lyttede til de ønsker, som befolkningerne i territorierne selv gav udtryk for. Det gjaldt således Fiji og det østlige Karibien samt Gibraltar.

Ambassadør *Goldberg* fremhævede, at kolonialisme og racediskrimination hænger uløseligt sammen.

USA, der traditionelt har været imod kolonialisme og som selv kæmper for race-mæssig lighed i sin befolkning, vil ikke acceptere en dobbeltstandard med hensyn til de forhold, der findes i den sydlige del af Afrika. Over for dem, der utålmodigt kæmper mod uret, vil USA vise sin sympati og støtte, selv om USA ikke altid måtte være enig med dem i de skridt, som det internationale samfund bør tage. Over for dem,